

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Miroslava Makajeva a Richarda Galise ve věci

žalobců: a) J. V.
b) M. V.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem Mgr. Richardem Vachouškem
sídlem Masarykovo nám. 25, Benešov

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442, Praha

za účasti: I. B.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2025, č. j. MZP/2025/210/3693,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení rozhodnutí

žalovaného ze dne 4. 11. 2025, č. j. MZP/2025/210/3693 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jako nepřipustné zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 29. 5. 2025, č. j. 048687/2025/KUSK. Tímto rozhodnutím krajský úřad rozhodl, že záměr „Hrubé terénní úpravy Chářovice“ nemůže mít významný vliv na životní prostředí, a nepodléhá tak posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).

2. Žalobci v podané žalobě nezpochybňují, že podle příslušných ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí [§ 7 odst. 6 věta pátá ve spojení s § 3 písm. i)] nebyli oprávněni podat proti rozhodnutí krajského úřadu odvolání. Namítají však, že tato právní úprava je v rozporu s ústavním pořádkem, a navrhuje soudu, aby předložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení této úpravy (žalobci sice nespécifikují, jaké ustanovení by mělo být zrušeno, z povahy věci se však jedná o část § 7 odst. 6 věty páté zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, konkrétně o slova „bodě 2“ – pozn. soudu). Žalobci jednak argumentují porušením čl. 36 Listiny základních práv a svobod, jelikož je jim odepírána možnost bránit se proti rozhodnutí krajského úřadu. Současně argumentují tím, že se v důsledku protiústavní právní úpravy nachází jako dotčená veřejnost dle § 3 písm. i) bodu 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí v nerovném postavení vůči dotčené veřejnosti dle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem a správní orgány nejsou oprávněny soulad zákona s ústavním pořádkem posuzovat.
4. Osoba zúčastněná na řízení se zcela ztotožnila s podanou žalobou.

Posouzení věci soudem

5. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
6. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba je **nedůvodná**. Ve věci rozhodoval bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili v souladu s § 51 s. ř. s.
7. V projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že jelikož žalobci nejsou dotčenou veřejností dle § 3 písm. i) bodu 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nemohou podat odvolání proti rozhodnutí dle § 7 odst. 6 citovaného zákona a takové odvolání je nutno zamítnout jako nepřipustné. Žalobci tedy nebrojí proti nesprávné aplikaci právní úpravy, ale proti právní úpravě jako takové, kterou mají za rozpornou s ústavním pořádkem. Soud z níže uvedených důvodů jejich názor nesdílí.
8. Podle § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se dotčenou veřejností rozumí 1. osoba, která může být rozhodnutím vydaným v navazujícím řízení dotčena ve svých právech nebo povinnostech a 2. právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí

nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob.

9. Podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr podle odstavce 2 nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení kritérií uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu a informací obsažených v bodě D.4 přílohy č. 3 k tomuto zákonu. V odůvodnění rozhodnutí se rovněž, je-li to s ohledem na povahu záměru možné, uvedou doporučení pro zpracování podkladů k žádosti o jednotné environmentální stanovisko. Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. **Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 a dotčené územní samosprávné celky** (zvýraznění provedeno soudem). Splnění podmínek podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.
10. Podle § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného ve zjišťovacím řízení podle odstavce 6, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro účely postupu dle věty první se má za to, že dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 má práva, na kterých může být rozhodnutím vydaným ve zjišťovacím řízení, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, zkrácena.
11. Z výše uvedeného vyplývá, že právní úprava vymezuje dvě kategorie dotčené veřejnosti. V § 3 písm. i) bodě 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vymezuje dotčenou veřejnost „sousedskou“ – tedy osoby (mezi které patrně patří i žalobci), které mohou být dotčeny rozhodnutím (o záměru) vydaným v navazujícím řízení [ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí]. V § 3 písm. i) bodě 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí pak vymezuje dotčenou veřejnost „spolkovou“ – tedy právnické osoby věnující se ochraně životního prostředí. Pouze „spolkové“ dotčené veřejnosti pak zákon o posuzování vlivů na životní prostředí přiznává právo podat odvolání proti rozhodnutí vydanému podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
12. Žalobci namítají protiústavnost shora uvedené právní úpravy ve dvou ohledech – namítají odepření možnosti hájit svá práva a nerovnost vůči „spolkové“ dotčené veřejnosti. Ani jeden z těchto argumentů soud nepokládá za přesvědčivý.
13. Pokud jde o otázku možnosti hájit svá práva, soud je toho názoru, že žalobcům tato možnost odepřena není. Rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je totiž rozhodnutím dle § 65 s. ř. s., jak ostatně implicitně vyplývá z § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Toto ustanovení zakládá fikci dotčení práv (a tedy aktivní procesní legitimaci) pro „spolkovou“ dotčenou veřejnost – tato úprava by však postrádala smyslu, pokud by rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vůbec nebylo rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. Ostatně tento závěr naznačuje i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 14. 3. 2025,

č. j. 5 As 336/2024-59, bod 46, a rozsudek ze dne 29. 6. 2023, č. j. 4 As 341/2020-63, bod 46). V případě „sousedské“ veřejnosti je pak potencialita dotčení práv dána jejich blízkostí posuzovanému záměru – ostatně předmětem posouzení vlivů na životní prostředí (o jehož neprovedení se rozhoduje) je i posouzení vlivů na hmotný majetek (§ 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí), tedy otázka, která přímo směřuje do práv „sousedské“ veřejnosti. Jelikož tedy rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s., má „sousedská“ dotčená veřejnost, která nemůže proti tomuto rozhodnutí podat odvolání, možnost toto rozhodnutí napadnout přímo správní žalobou. Tím je ochrana jejich práv dostatečně zajištěna.

14. Současně nelze přehlédnout, že povinnost umožnit dotčené veřejnosti efektivní přístup k soudní ochraně vyplývá z evropského práva (srovnej rozsudky Soudního dvora Eu ze dne 30. 4. 2009, Mellor, C-75/08, a ze dne 16. 4. 2015, Gruber, C-570/13). Jelikož v řízení o povolení záměru již nelze rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí přezkoumávat, bez dovození možnosti přímého přezkumu tohoto rozhodnutí by „sousedská“ dotčená veřejnost měla možnost brojit proti takovému rozhodnutí až v rámci žaloby proti konečnému povolovacímu aktu, což by již vyvolávalo zásadní pochybnosti stran efektivity takové soudní ochrany (k tomu přiměřeně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2024, č. j. 8 As 277/2021-66).
15. Jde-li o otázku namítané nerovnosti mezi „sousedskou“ a „spolkovou“ dotčenou veřejností, pak soud je toho názoru, že přestože lze mít pochybnost o smysluplnosti právní úpravy, jež umožňuje podat odvolání pouze části dotčené veřejnosti, namítaná nerovnost nebrání ze shora uvedených důvodů „sousedské“ dotčené veřejnosti v efektivní ochraně jejich práv. Zároveň nelze přehlédnout, že Ústavní soud konstantně judikuje, že právo na odvolání není ústavně garantováno (srovnej např. nález ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. I. ÚS 1415/18), a skutečnost, že proti některým rozhodnutím správních orgánů nelze podat odvolání, není v českém právním řádu nijak výjimečná. Z hlediska ústavní konformity soud pokládá za stěžejní, zda právní úprava poskytuje dotčeným osobám možnost efektivně hájit svá práva. Z důvodů vyložených výše má soud za to, že „sousedská“ veřejnost má možnost efektivně brojit proti rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a to cestou žaloby proti takovému rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

16. S ohledem na výše uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému nevznikly žádné náklady, které by přesahovaly náklady na běžnou úřední činnost.
18. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., jelikož nebyl dán žádný z důvodů dle citovaného ustanovení pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. dubna 2026

Lenka Oulíková

předsedkyně senátu